

Ziua națională a României

Ziua națională a României a fost între 1866-1947 ziua de 10 mai, apoi, între 1948-1989, ziua de 23 august. Prin legea nr. 10 din 31 iulie 1990, promulgată de

președintele Ion Iliescu și publicată în Monitorul Oficial nr. 95 din 1 august 1990, ziua de 1 decembrie a fost adoptată ca zi națională și sărbătoare publică în România. Această prevedere a fost reluată de Constituția

României din 1991, articolul 12, alineatul 2. Opoziția anticomunistă din România a pledat în 1990 pentru adoptarea zilei de 16 decembrie drept sărbătoare națională, fapt consemnat în stenogramele dezbatelor parlamentare.

1 decembrie nu a fost singura zi națională. România a mai schimbat două astfel de sărbători în trecut. Între anii 1866-1947, 10 mai a fost considerată sărbătoarea și ziua națională a României, deoarece Prințul Carol de Hohenzollern-Sigmaringen a depus în ziua de 10 mai 1866 jurământul în fața adunării reprezentative a Principatelor Române Unite.

În amintirea acestui eveniment, la 10 mai 1877, Carol a proclamat în fața parlamentului independența României. După abdicarea regelui Mihai I, la 30 decembrie 1947, a fost proclamată Republica Populară Română. Astfel, ziua de 23 august a fost adoptată drept ziua națională, sub numele oficial de ziua insurecției

armate antifasciste și începutul revoluției populare în România, cu referire la întoarcerea armelor împotriva Germaniei naziste.